

AQUILA

TÚLLÉPÉS

Az AQUILA

Negyedévi folyóirata

2020/2

TÚLLÉPÉS

7. évfolyam 2. szám
Megjelent: 2020. május 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyed- évi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túllépve: lelkiesség, spirituális kultúra – filozófiai, teológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága: Negyedévi folyóirat
A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700

A Túllépés bankszámlaszáma: UNI-CREDIT bank
10918001-00000038-58540003

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
Isten immanens és transzcendens is.....	6
Látszólag ellentétes fogalmak megértését segítő írás, mely szel- lemi örömet és reményt ad. Egy teljes létértelmező világkép ért- hető nyelven megfogalmazva.	
Elszakadni önmagamtól, avagy rátalálni a valódi önmagamra .	19
Gondolatmorzsák Isten akaratáról, a világ illúziójáról, a megisme- rés filozófiájáról, Jézus erős kifejezéseiről...	
Szűzanya jelenések Zeitoun-ban	26
A XX. század egyik csodájáról, mely emberek ezreinek mutatta meg magát Kairóban, és amit egyházi és állami szervek is hivata- losan elismertek.	
Impresszum	34

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a hetedik évünk.*

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkeségéből fakad. Mi 35 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: *„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”* (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben – jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan – téves következtetésekre vezethetnek. Pl. A világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan feszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonnak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fej., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, fogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*

Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fej., 494. o.

Pável Márta

Isten immanens és transzcendens is

Az alábbiakban nem teológiai értekezést akarok írni, csak amennyire szükséges, hogy az Istenről való téves nézeteket feloldjam, és Isten pártjára állítsam őket, ebben a veszélyes,

embereket gyötrő időszakban, ami a koronavírus miatt van.

Az, hogy Isten immanens és transzcendens is nagyon sok embert zavar - már ha értik, és tudják, miről beszélek-. Ezt a tényt még megérteni is nagyon nehéz. Amikor az ember úgy érzi, hogy eljutott ennek a – saját módján való – megértéséig, akkor valami különleges öröm, különleges bennfentes cinkosság vesz rajt erőt. (Emlékszem, a teológián amikor ezzel foglalkoztunk, ott még csak hallottam, de nem értettem. Viszont nem hagyott békén ez a tény. Egyik kora reggeli órában a Hittudományi felé tartva a vilamoson is ezen törtem a fejemet, és amikor a Szabadság hídon mentünk át, és a korai nap megcsillant a vízen, ettől hirtelen megértettem, ez hogy lehetséges. A felismerés, olyan kimondhatatlan boldogsággal öntött el, amit nem bírok feledni.) Az, hogy ennek a sokat vitatott, meg nem értett vagy félremagyarázott ténynek, ami látszólag két ellentétes dolognak tűnik, a megértésére juthatunk egyrészt szellemi öröm is, és nagy remény. Ennek a bővebb kifejtésére alább keríték sort. Úgy érzem, hogy ma egyre inkább aktuális ez a kérdés, mert az embereknek a teológiai műveltsége elég gyenge, a többségnek még az alapszintű hittanos műveltsége sincs meg.

Két hivatalos álláspont:

Mi az immanencia?

<http://lexikon.katolikus.hu/I/immanencia.html> **immanencia** (a lat. *immanere*, 'benne marad' szóból): filozófiai kifejezés a (világban) bennható okság jelölésére. Ellenfogalma a transzcendencia (a *transcendere*, 'átlép' szóból). - Ami valaminek a határán (végső soron a

világon) belül marad, az immanens, ami ezt a határt átlépi, az transzcendens. Mindkét fogalom tartalmát az szabja meg, mi az a határ, amit fölállítunk. Így beszélhetünk valamely cselekedet, ismeret, létforma hatáiról. - 1. A természetbölcselet belső mozgásként (*actio immanens*) írja le az életet, a szervetlen létezőkre jellemző „áthaladó mozgás”-sal (*actio transiens*) szemben, hiszen az életjelenségek nem kívülről, hanem belülről indulnak el. Ez nemcsak az anyaghoz kötött élet-síkokra (tenyészi és érzéki élet) érvényes, hanem a szellemi létformára is, a szellem ui. tudatosan birtokolja önmagát és cselekedeteinek kiindulópontja. Ez a term. fil. és lélektani ~ mindamellett nem abszolút, tehát nem zárja ki a transzcendenciát, hiszen elgondoltságot föltételez, a véges (pl. emberi) szellem pedig közvetlenül is transzcendenciát tükröz: belső természetéhez tartozik a másakra - és a nagy Másikra, Istenre - való ráirányulás. ... sem jelenti azonban a transzcendencia kizárását, hiszen minden ismeretünk és tapasztalásunk tulajdonképpen horizontja a lét és végső soron az abszolút lét, Isten, a szellem lényege éppen az e felé való nyitottság. Ez a transzcendens vonatkozás a megismerés és tapasztalás lehetőségű föltétele, a szellem a már megismertek határainak örökös túllépésével tapasztalja meg igazi önmagát.

Mi a transzcendencia?

<http://lexikon.katolikus.hu/T/transzcendencia.html>

transzcendencia (a lat. *transcendo*, 'meghalad, felülmúl, túllép' igéből): tág értelemben az érzéki tapasztalaton túli, azt meghaladó tulajdonság; szoros értelemben →**Isten** és az →**örök élet**. - ... 2. Teológiailag a ~ mint isteni tulajdonság azt jelenti, hogy Isten végtelenül felülmúlja a világot és az összes véges valóságot. Ez Isten végtelen létteljességéből, a semmiből való teremtésből, a teremtményekkel szembeni szabadságából és személyes voltából következik. Benne foglaltatik az immanencia is, amely mint isteni tulajdonság azt jelenti, hogy Isten mindenben benne van mint legbelsőbb ti-

tok. – Ha elhanyagolnánk az immanenciát, akkor a ~ felfoghatatlan messzeségbe tűnne, ahol alig vagy egyáltalán nem érhető el már Isten, és az →[ateizmus](#) veszélye fenyegetne; ha viszont a ~t iktatnánk ki, panteista elképzelésekben veszelnék el. A kiegyensúlyozott középutat Szt Ágoston fogalmazza meg: „Isten bensőségesebb, mint a saját bensőm és magasabb, mint ami a legmagasabb bennem” (Vallomások III. 6, 11). ...

Kiemelés sk. „Isten bensőségesebb, mint a saját bensőm és magasabb, mint ami a legmagasabb bennem”

Mint említettem, nem okoskodni, fontoskodni és nem tanulmányt akarok írni, hanem érthető magyarázatot kívánok adni erre a kettősségre. Így egy hasonlattal tudok élni, amivel népiesen, mondhatnám, az átlag kereszténynek érthetővé teszem a dolgot. Mészse nem tudományosan próbálom megmagyarázni azt, hogy hogyan lehet megérteni, ami látszólag ellentmondásos. Ha ezt a kettősséget nem értik, ebből is ered - meg az alázatatlanságból is, hogy Istent kárhozzatják azért, amiről nem tehet. Nem mintha Istennek lenne ebből valami kára is, de az embereknek igen. Mindennek az alapja az Úristen, minden más az Ő akaratából, jóságából van.

Vegyük úgy, hogy Ő egy tömény Fény/világosság, ami nem földi fény. Kimondhatatlan erő, Ő a minden, s mivel nem lehet behatárolni, röviden világosságként/Fényként említem most az Istent.¹ Ő sokkal több, csak nekünk így tűnik, János evangéliumában többször szerepel az igazi világ világossága. Vegyük tehát Fénynek, ami, ismétlem, semmiféle materiális fénnel nem azonos. Az Ő fénye az alap, Isten mindenütt ott van, és minden szó szerint Benne van. Isten a belőle kiváló világoknak, embereknek, lényeknek jó előre világot teremtett önmagába önmagából. Önmagának a kiürítésével, hogy kibírják az Istentől távol álló lények

¹ Jn 1,7-1,9 Azért jött, hogy tanúságot tegyen, tanúságot a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról. (Az Ige) volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít.

az Ő elképzelhetetlen Fényét. Isten végtelen, kimondhatatlan, és semmiféle teremtménynek az Ő teljes megtapasztalása nem lehetséges. Ez csak akkor lehet, ha teremtményi, anyagi mivoltán túllép a lény.² Tehát Isten önmaga kiüresítésével, Fényének gyakorlatilag „lecsavarásával” tette lehetővé, hogy a lények milliárdjainak helye lehessen Benne. Megengedte, lehetővé tette, hogy benne legyenek az univerzumok, minden dimenzió.

Ezt úgy kellene elképzelni, egy nagyon egyszerű, de érthető hasonlattal, hogy az Isten egy végtelenített alap, mondjuk egy tér-idő nélküli aranyló vaníliapuding, amiben szétszórva vannak a mazsolák: a teremtmények, a világok, emberek, satöbbi. Mindenki, ill. minden mazsola fala közvetlen érintkezik a pudinggal, plusz benne is van ebből az isteni pudingból, ami ugye a lélek. Ha a hasonlat szerint vizualizálunk, akkor megérthetjük, hogy a mazsola nem független a pudingtól, sőt, az oldalát folyamatosan „nyaldossa, puhítja” a vanília puding, és szívárogoz bele, kvázi Isten nélkül nem tudunk lenni, mert előbb-utóbb el fogja érni a lényegünket. Ugyanakkor, Isten nem erőszakolja meg az eléréssel a lényt, hanem megvárja, míg a különítmény, a zárvány/mazsola megpróbál észhez térni, és önként kinyitni, önmagába beengedni a végtelen Fényt, a végtelen erőt, az Istent! (Innen ered: Isten elől elfutni nem lehet, ez lehetetlen, ő minden rezdülésünket, gondolatunkat saját magában észleli!!) Mi a földi, 3 dimenziós szemünkkel ebből semmit sem látunk, a kegyelem ereje segíti ennek a korlátozott megértését. Innentől talán már valamennyire érthető, hogy mi az, hogy immanens és mi az, hogy transzcendens. Isten mindent áthatóan ott van, anélkül, hogy megerősokolna, vagy zavarna bennünket. Ha a hasonlat szerint gondolkodunk, akkor nincsen 1 mm-re sem a bőrrömtől, de bennünk is van - szabad akaratunk megengedésével, ergo nem avatkozik be kényszerűen az életünkbe-, a lelkünk Tőle van. T. Merton is így gon-

² Ezt mély meditációban esetleg el lehet érni.

dolja: „Saját aktualitásunk tiszta tetőfoka az Ő Szentélyének küszöbe, és Ő közelebb van hozzánk, mint mi önmagunkhoz.” (A HÁBORÚ BENNÜNK VAN c.művében)

Mivel Ő transzcendens is, túl van a világunkon, de követni lehet. Ismétlem, Ő meghagyja a mi szabad akaratunkat, a függetlenségünket, és kizárólag akkor foglal el minket, ha mi ezt akarjuk! Ha átadjuk magunkat neki, ha tudatilag/lélekben³ túllépünk a földi materiális kereteinken, gyakorlatilag mi is transzcendens állapotban/élményben leszünk, mert amit megélünk, másnak nem felfogható, mert kívül van ezen a világon, de a legnagyobb immanens isteni élményben részesülünk...

Ő a szabad akaratunkat elfogadva gyakorlatilag bedobta a gyeplőt a világba, azt csinálunk, amit akarunk, majd a végén levonatja velünk az eredményt. A halállal célszalagot szakítunk át, a mi lelünk tudatában eredményhirdetés lesz. Velünk fogja megnézni, hogy ki, mit tett, és a saját affinitása szerint rendeződik el a további sorsa, amit nem Isten ítél meg, hanem ő maga is tudja, mi jár neki, Isten csak megláttatja. Népiesen: a gereblye effektus működik: ráállt a „nyerő” végére, ami majd fejbe fogja vágni. A lény - direkt nem embert írok, mert minden lényre érvényes, aki nek szabad akarata van - tettei hordják rá az önmaga gyártotta negatív vagy pozitív dolgokat, így nem Isten tesz velük rosszat, maguk vitték magukra. Nem Isten a rettenetes ítélő, nem Isten fogja megbüntetni, hanem saját maga dönti el az egész addigi tetteinek végig nézésével, a következmények beláttatásával, hogy milyen lesz a további sorsa. Miután Isten transzcendens is, nem foglalkozik azzal, hogy minden percben beavatkozzon a világ dolgaiba, mert ez nem a célja, mert akkor nem volna értelme

³ Tudatilag/lélekben: Nehéz ezt másként elmondani, mert nem igen van szavunk arra, hogy a léleknek agy nélkül is van tudata, hogy akkor is van, ha teste már sehol.

ennek az egésznek. Habár, mi, a szabad akaratunknak kiszolgáltatott/kivetett lények így egy elég rossz helyzetben vagyunk, de mindezt anno mi akartuk.

A fentiek fényében tegyük fel a sokszor felvetett kérdéseket, megállapításokat, Isten „rágalmazását” amivel az embereket félrevezetik, sokszor csupán butaságból.

Ver-e Isten minket?

Isten NEM ver bennünket, remélem ez már egyértelmű. Nem Isten ver minket. Ha valami jogosnak látszó dolog történik, akkor sem Ő volt. Isten megengedi, hogy az általunk „kilövdözött” tettek, gondolatok, stb., mint egy bumeráng visszajöjjenek, és attól függően, milyen messzire, milyen nagy erővel, milyen céllal lőtték ki, előbb-utóbb meg fogja találni a kilövőt. Az csodálkozni fog, de a tettei jogosan el fogják találni. Még akkor is, ha nem emlékszünk rá, hogy ezt fellőttük. Az igaz, hogy Isten előre közölte a parancsolatokat, de ezt sajnos egyre kevésbé hiszik az emberek. Viszont a hatása ugyanúgy megmarad, mert Istennek semmit sem számít, hogy mit hisz el vagy mit nem. Ő tudta, hogy mik azok a tettek, melyek elbuktatnak, így ezek ellen parancsolatokat adott (amik nem vita tárgyai), amik minket megvédenek, életben tartanak. Pl. lásd az ószövetségi népeknél azok, amiket Istentől kaptak, egy részben szinte „KÖJÁL parancsolatok” voltak, hogy mit ne tegyen, hogy mosson kezet, mihez ne nyúljon, mit ehethet meg, s mit nem, satöbbi. Az összes többi parancsolat is az emberek megvédését szolgálja, s a tízparancsolat nagyon határozottan teszi, ha az ember jobban halad Isten felé, akkor szinte látja, ez a minimum, amit meg kell fogadni. Sok embernek ez is sok, s megzongorázza miket tart be, miket nem, s ezzel csak saját maga veszít. Erre azt a példát szoktam felhozni, ha valaki egy szerpentinon felfelé megy, és védőkorlát van az út mentén, csak egyet kell átszakítani, máris a mélységben van. S ezen érdemes elgondolkodni, mert a tízparancsolat ilyen alap védőkorlát a számunkra. Ha valaki betartja a tízparancsolatot, akkor jobban halad

Isten felé (nem kell újra kezdeni a kapaszkodót...), közben még rájön, hogy még többet, legalább 150-et hozzá tudna tenni. Ráeszmél, hogy finomabban hogyan közelítse meg az isteni rendszert. Mint említettem, benne vagyunk Istenben, nem tudunk Tőle külön lenni, minden rezdülésünk, gondolatunk benne is van. Ha folyamatosan nem finomodunk és a tízparancsolat szó szerinti értelmezése sem működik, elvesztünk. De ha messze túlmelegyünk, akkor az isteni rendszer minket egyre messzebbre visz. T. Merton, A háború bennünk van: *„A szemlélődés az élet, a tudás, a szabadság és a szeretet egybeforrása - a szeretet-szabadság-igazság-élet egységének legegyszerűbb intuíciója - forrásukban, aki Isten.”* (Óvodásnak nem tanítják meg az integrálszámítást, csak a megfelelő szinten lévőnek.)

A mi földünk, éltünk Isten miatt lehet, Ő adja ezt a világot nekünk. Ő ebbe a világba jött le, ezt a földi világot választotta ki a sok billió világból (ugyan nem tudjuk mennyit választott még ki). De minket igen, ezt a világot saját megszületése árán is megszentelte, kiemelte, felmutatta az Úrnak, könyörgött értünk. Annak ellenére, hogy Ő transzcendens is, de a világot az élő vizével öntözi, ez a világ az ő vére árán kiemeltetett. Igen, szabad akaratunkból elháríthatjuk a kegyelmet (élő vizet, ige hallgatását stb.) magunktól, ilyenkor vannak a kisiklott lelkek: belép a depresszió, a kábítószer, ital, pszichiátria, stb. Igen, meglesz a kellemetlen hatás, de ha örömmel, kitárt lélekkel, karral fogadjuk az isteni öntözést, az Isten élővizét, akkor gyümölcsöt fogunk hozni Istennek. A gyümölcs az lesz, amiért itt vagyunk, beérik és győztesen fogunk hazatérni Hozzá, s nem elkeseredetten, nem vesztiesen, nem „visszatapsolásra” készen. Mi, az élővíz elöntöttei vagyunk. Isten kiválasztott minket, nekünk a Földre született Jézusnak igen hálásnak kell lennünk, ezért a kiválasztásért. Ez valami nagyon nagy csoda, lehet, hogy más világok idejárnak az élővízért, a fényért, azért amit nekünk Jézus adott. Eleve, a feltételezés

is hibás, hogy verhetne meg minket az Isten? Maximum figyelemztet, és ha olyan viszonyban vagyunk Vele, ezt észre is vesszük. Isten nem ver meg minket, de leveheti rólunk a védelmező kezét, mivel tudja gyengeségeinket, és így óv minket, ha mi ezt akarjuk. Isten folyamatosan ad nekünk, az lenne a dolgunk, hogy alázattal elfogadjuk.

Kell-e félni az Istentől?

Igen, kell félni az Istentől, de nem úgy, ahogy gondolják. Régebben, amikor még nem voltam ezen a lelki szinten, és teológiát sem végeztem, lebegett, valahogy erősen élt a faluban az emberek között a zsidó elv, hogy Isten bosszúálló. Egy darabig el is hittem, az Isten nagyon szigorú és gyakorlatilag bosszúálló. Később megértettem, hogy nem kell félni Istentől. Szokták mondani, Istent félők vagyunk. Beláttam, nem Istentől kell félni, magunktól kell félni. Oka, hogy mi szakíthatjuk el a kapcsolatot Istennel, és akkor magunkra maradunk. Csak mi lehetünk azok, akik az Istent kifelejtjük az életünkből, vagy tudatosan ellökjük rólunk a kezét. Isten nem fogja kezdeményezni, mert szeretete kimondhatatlan, jósága és türelme határtalan. Mi kérhetjük meg, hogy távozzon tőlünk pl. az el nem fogadható élettel lehetetlenné tesszük, hogy bennünk aktívan akarjon élni. Igen, félni kell magunktól, nehogy elűzzük a legfőbbet, a mindenség Királyát, az Urat. Amitől félnünk kell az az, hogy elveszítjük az Isten szeretetét, ami sötét életünkkel, nyomorúságos gondolatainkkal. Ismétlem, Isten magától nem hagy el, de nem erőszakol meg magával. Végtelenül szeret és megbocsát, de nem félni kell Őt, hanem legjobban szeretni.

Isten akarja ezt?

Most a koronavírus kapcsán emberektől többször is felhangzik, hogy ezt Isten akarta, és az Isten ujja stb. Én pedig ismét csak azt mondanám, hogy ezt az ember akarta, és ez az észhezterés, mert látszik a tetteink hatása. Ha gazzal vetem be a kertemet, vagy nem vetem be semmivel, éhezni fogok. S amikor a sokszor

aranyfedezet nélküli papírpénz már nem sokat fog érni, akkor jönnek rá, mit tettek. Nem Isten akarta, tudta, hogy ez lesz, de nem Ő akarta.

Idővel kérdésessé válik, hogy a pénz elég cserealap-e az ételért. Háborúban táskányi papír/pénz volt egy kenyér ára. Gondolkodni kell! A sokszor felesleges és hasznot nem adó irodai aktatologatás, a számítógépen való játszadozás, a hasznot nem hozó kutatgatások, profi sport stb. nem termelnek meg semmit, sem most, sem máskor. Mikor baj van, nem lesznek olyan könnyelműek az emberek, megnézik mire adnak ki. Nem kívánom, de könnyen eljuthatunk odáig, hogy a virtuális pénzek, fedezet nélküli díszes papírok nem érnek sokat, vagy semmit, nem kapok érte semmit. Ez az ember balgasága (lépre ment, nem jött rá, mit ne tegyen), és nem mondhatjuk: ezt Isten akarta. Nem az Isten halasztott engem éhen, hanem az emberek előrelátásra, józan gondolkodásra képtelen agya. Elhitték, csupa szórakozás, mobilnyomkodás az élet, belementek. Fogyasszatok, de azt se tudjátok, hogyan kell megtermelni, szolgáltatásokat ki magatoknak, manipulatív társadalmaknak. S megtették az emberek, és nem Isten akarta! Az emberiség szolgáltatatta ki magát egy ilyen viszonylagos dolognak, a nagyon esztelenül elosztott /földarabolt termelések miatt: az egyik ha leáll, kivitel semmi, mert járvány lett, s a többi is, mind állni fog, tragédiák sora. Nem az Isten akarja, hogy nekem bajom legyen, hanem a saját tetteim meggondolatlanságom, logikátlanságom. Isten az Őt meghallóknak a szívében mondja: nézz Rám, légy egyszerűbb, ne akarj fölösleges dolgokat, térj vissza a natúr élethez, tudj termelni, ne legyél kiszolgáltatott, legyen vized, földed, vetőmagod stb. de ezt a mai hitetlen, „kulturált”, többnyire városi, meg sem akarja hallani. Skandalum, ha neki ki kellene húzni egy gazt. Ha már az ember jó dolgában újabb és újabb ínycségekre vágyik, mindent megeszik- amit talán nem kéne····-, patkányt, bogarat, kutyát stb., akkor ne csodálkozzon, hogy eközben valami ragályt is kaphat. Butaságból,

gondatlanságból kinyírja a fecskéket, méheket stb., és nem lesz gyümölcs! Amikor éhezés, baj lesz: ki akarta ezt? Isten? Nem mondhatom, hogy Isten akarta, hanem az Isten hagyta. Ő alánk adta a világot, majd a világ talán megvédi magát tőlünk, ez lehetséges alternatíva. Ha az a sok szennyezés, mocsok betemet mindent, ha majd tönkreteszik a Földet, nem kérdezhetjük, hogy ki akarta ezt. Az ember akarta, aki – már tisztán látható-, ön- és közveszélyes, de a nagy demokrácia címszó alatt nem akarják a veszélyesebb egyedeket beszorítani, kikapcsolni, pedig ki kéne. Ha mindebben az Istent látjuk, csak annyiból jó, hogy esetleg le lehet ülni és imádkozni, megtérni, könyörögni, hogy avatkozzon be, kérve kérlelni, segítsen, elszúrtuk, nem tesszük többet, ígérjük, észhez térünk. Nos, ezt lehetne tenni, de szívből.

Kérdés: eljutott-e mindenki eddig? És mennyire őszintén, mennyire tartósan? Isten, mivel immanens is, nem tehet mást, mint meghallgatja az imát, esetleg segít vagy nem, mert nagyon sokszor te sem hallgattad meg, amit ő mondott. Nem biztos, hogy elsőre ugrik, miért tenné? Iszonyú mennyiségű engedetlenség, sok sarunk van. Főleg, hogy az Isten azt mondta, hogy imádkozatok, s nem azt mondta, hogy egyszer imádkozz. Ugyanis, ha annyi ezerszer nem tartottad meg a parancsát, akkor gyakorolj, memorizáld, mit nem tettél meg. Jogos, ebben van egy kis pedagógia is, hogy többször ismételd az imádat. S az sem biztos, hogy hosszútávon jó, ha teljesíti kéréseinket, mert azt mi nem tudhatjuk, mi, mire volt jó. Így alázattal mindent el kell fogadni. Ha már látszódik, hogy te is tudod, hogy mit kell tenned, hogy ne legyen legközelebb is baj, akkor ez is egy nagyon fontos tudás lenne, s talán azt Isten akarta, hogy megtanuljuk.

Isten keze elért...

Az emberek ma különösen szeretik mondogatni, hogy ez az Isten keze, lesújtott, az Isten keze elért. Tehette volna, de... A fentieket végig olvasva evidens, hogy nem az Isten keze volt, hanem hagyta, mivel transzcendens, és nem fog beleavatkozni abba,

amit tettünk. Isten már a háborúba sem dugta be a fegyverek csövét, és nem szedte le a repülőgépeket, hagyta, hogy megsért-sük, megöljük egymást. Miután ő transzcendens, kiszállt ebből, de mégsem szállt ki, mert immanens is. Minden tettünk, remegésünk, sírásunk, nyomorunk benne is van, átrezegjük. Nem szállt ki, várja, mikor jutunk el odáig, hogy kapituláljunk felé, és akkor már nem hagy minket ott, mert neki adtuk a szabad akaratunkat. Ez volt a cél, hogy felébredjen az ember, akkor talán megértjük (?), mit akar. Ha Felé kapituláltunk, akkor teljesen más lesz a helyzet, akkor az immanens és transzcendens Isten „belénk jöhet”, áthathat minket, velünk van. Ha tudatilag kimentünk Hozzá, ekkor nagyon fontos dolog történik velünk: az életünk az ő tetszése szerint, az ő visszakapott gyerekeinek megfelelően fog alakulni, de megmagyarázhatatlanul.

Amiket a fentiekben leírtam durva megközelítések, mert Isten világa így nem fejezhető ki. Ez csak valamennyire az érthetőség kedvéért írtam, de Isten világa sokkal finomabb, kimondhatatlanabb, megközelíthetetlenebb.

Az emberek nehezen értik meg, mi miért történik, egyszerűen mindig azt mondom, hogy bele kell nézni a tükörbe, és rögtön akit látunk, ő az oka mindennek. Most teljesen mindegy, hogy ezt milyen kontaktusban nézem, de legjobb lenne időtlen időig visszaneézni, mert úgy igazabb az egész. Tehát, nem egy pillanatnyi nézésről van szó, ez nagyon nehezen elfogadható, különösen a keresztények számára, akik múltba néző tekintetre nem lettek oktatva, sőt tiltva lett. Keresztény vallásoknál, minden ennek az egy életnek a függvényében történik – s ez szerintem erősen hibás⁴. Ugyanis sokszor ennek az életnek a függvényében nem találhatók meg az okok, vagy csak utalások találhatók. Így a többség azt is hihetné, az Isten igazságtalan, magára hagyta a világot stb. de nem így van. Nagyon nehéz így az Isten távolmaradását

⁴ Sokszor igazságtalannak is tűnik... de nem az, csak homályos, elmisztifikált válaszokat kap a keresztény ember.

a teremtetett világtól megmagyarázni anélkül, hogy elhagyattatást hinnének. De Isten látszólagos távolmaradása – mint már többször említettem - a szabadakaratnak a következménye, mert ha Isten minden percben tevőlegesen beleszólna az életünkbe, akkor az a cél, amiért mi itt vagyunk, az nem valósulna meg. Fölösleges lenne élnünk – Isten mindenféle világok nélkül hatalmi erővel elintézne minden „lázadást”, egomegnyilvánulást, különválni akarást stb., de nem teszi.

Végezetül, hogyan hat az ima?

Életemben már nagyon sokszor megtapasztaltam, hogy az ima valóságosan működik, és valóságosan hat. Csak az a kérdés, hogy és hogyan, milyen esetekben történik meg az, hogy teljesül a mi kérésünk. Abban mindenki biztos lehet, hogy ha valaki olyasmit kérne az Istentől, ami hosszútávon káros neki, vagy nem jár neki, vagy másnak kárt okoz, akkor bármennyit is imádkozik, nem fog teljesülni. Akik viszont nem Isten emberei, hanem a sötét oldaléi, azokat a negatív erő egy darabig segíti, s ezért lehet az, hogy átokimák is vannak, meg átkozódások, sőt vannak fekete misék is, szememben mindez gyalázat. Primitívebb pogány, vagy Istentől eltérült egyedek úgy gondolják, hogy lehet fekete miséket tartani, lehet fekete mágiát gyakorolni (jó pénzekért..., vagy hamis meggyőződésből, de majd Isten a végén ezt elrendezi velük, nem aggódom...). Az is előfordul, hogy a másik embert megpróbálják erőszakkal manipulálni, ez amúgy ma nagy divat. Megjegyzem, aki Isten fényében él, azzal ezek a sötét lények semmit sem tehetnek! Ugyanis, ezek a kis nyomorult sötét trükkök nem működnek⁵, kicsorbultan vissza fognak szállni arra, aki ezt tette.

Menjünk vissza az imához. Az ima akkor működik, amikor Isten látja, hogy az ember tényleg nem fogja ismételni a bűneit, amit most kér, azt már sokszor egyre komolyabban kéri, többnyire nem is magáért.

⁵ Szokták mondani kutyaugatás nem hallik az égig.

Most nagyon sokan a járvány elmúltáért imádkoznak, ez olyan dolog, amelyik megváltoztatná a Földön sok ember életét. Talán ez a baj észhez terít, de meddig? Ha az embernek Isten például megmenti a gyerekét, szinte csodával határosan, mert a gyerek különben meghalt volna, akkor mindent megígér az Úrnak, és ha meg is tartja, akkor az Isten is célhoz ért, mert az ember megváltozik, jobb lesz. A későbbiek folyamán ez növekedni fog, tovább változik, már nincsenek különböző ígéretetek, nincsenek különböző kérések, hanem maradt a puszta imádat, és rábízni az Istenre magunkat. Megtanuljuk 100%-ig rábízni magunkat, és hinni/tudni, hogy azt fogja tenni, ami nekünk jó. De kell, hogy 100% -ig higgyük, hogy ő szeret minket, azért amit Ő akar az életünkben, az teljesen jó nekünk. Ugyanis Ő látja a jövőnket, a múltunkat, tehát mi a tökéletesre bíztuk magunkat. Lassan átme-
gyünk hozzá, az eredethez, magának tulajdonít már végleg min-

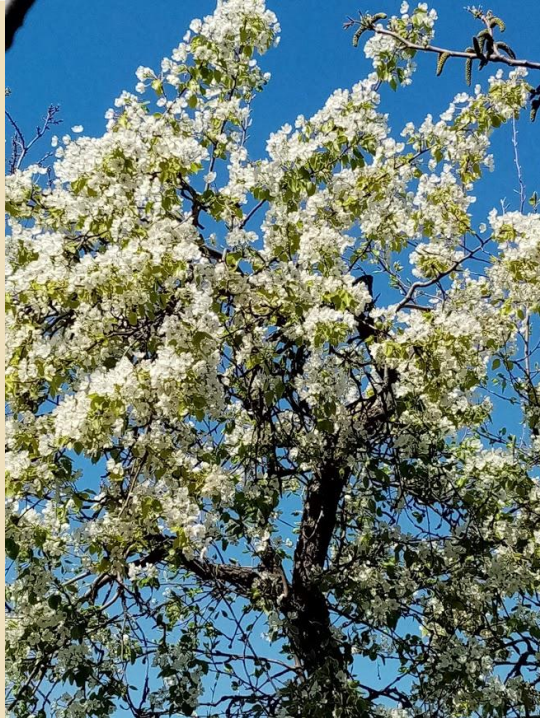
ket, mert az övé is vagyunk, ebbe beleegyeztünk. Istennek már nem kell tőlünk immanensnek sem transzcendensnek lenni, mert az élete részévé fogadott, visszavett minket. Akkor megtörténik a határok valódi elmosódása, láthatjuk ezt Sík Sándor A misztika útjai Istenhez című írásából, amikor Avilai Szent Terézről így ír: „Egyrészt ugyanis semmit sem látott, másrészt pedig oly világosan megértette, hogy a mi

Urunk Jézus Krisztus az, aki ily módon érezteti vele jelenlétét, hogy semmi kétsége sem merülhetett fel a látomás valódisága felől. ...Azt azonban megértette, hogy az, aki ott van mellette, ugyanaz az Úr, aki az előbb említett módokon oly gyakran beszélt már hozzá. Ugyanis mindaddig, amíg ez utóbbi kegyelemben nem

részesült, csupán a szavakat hallotta, de nem tudta, hogy ki beszél hozzá."

Varga Péterné/ **Pável Márta**, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a [blogokban](#).

Szeibert Márton

Elszakadni önmagamtól, avagy rátalálni a valódi önmagamra

Elgondolkoztam, vajon mit akar Jézus, mit akar Isten, mármint tőlünk, emberektől mit vár el, tőlem személy szerint mit vár el. Miért volt Jézusnak néha olyan erős kifakadása, mint: „Mit féltek,

ti kicsinyhitűek!”⁶, „Hitetlen és romlott nemzedék! Meddig kell még veletek maradnom? Meddig tűrjelek titeket?”⁷ stb.

A Katolikus Egyházban is többféle filozófiai irányzat létezik, melyek különböző perspektívából, különböző létértelmezésből kiindulva értelmezik Krisztus tanítását. Az alábbi írás egy olyan irányzatra támaszkodik, mely az első századoktól kezdve mindvégig stabilan jelen volt és van az egyház életében. Ezernyi néven illeték már ezeket a gondolatokat, ezernyi néven ítélték már el, és ezernyi néven magasztalták fel, függően attól, hogy az adott korban az adott földrajzi helyen az adott előljárók mennyire értették meg. Ez a stabil jelenlét nem egy zseni által kitalált gondolatnak a fennmaradásából származik, hiszen egymástól teljesen függetlenül hol itt, hol ott jelentek meg, mint egy-egy próféta az ószövetségi korban. Joggal feltételezem tehát, hogy ez a jelenlét Isten kegyelmi működésének a következménye. Ebben az írásban nem fejtem ki, hogy miről is szól ez az irányzat. Erre a kitérőre csupán azért volt szükség, hogy az alábbi gondolatok filozófiai háttérét a katolicizmusba helyezhessem, és rámutassak arra, hogy ez nem egy New Age szagú jött-ment gondolat, hanem egy óriási hagyománnyal rendelkező, hiteles gondolatrendszer, aminek néhány elemét itt önkényesen kiemelem. Aki mélyebben szeretné ezt a háttérét megérteni, annak javaslom *Pável Márta*, *„Akinak füle van a hallásra, az hallja meg!”* című teológiai művét, mely jellemzően logikus érvrendszereket, elmélkedéseket, isteni közléseket tartalmaz, és így ez egy újabb prófétai megnyilvánulás a modern kor számára.

Arra jutottam a fenti, meglehetősen általános kérdésfelvetésből kiindulva, hogy Isten azt akarja, hogy szakadjak el a korszellemtől, hiedelmektől, félelmektől, sokaságtól, mert a sokaság határozza meg a maya fátylát, az feszíti ki a maya dimenzióit. A maya kifejezés arra utal, hogy a látható világ csak káprázat, és a lélek,

⁶ Mt8,26

⁷ Mt17,17

Isten a valóságos. „*A metafizikai tanítás igazi mondanivalója az, hogy egyetlen valóság van: a lélek; ami nem lélek, az varázslat, maya. Káprázat ez az egész anyagi világ is, keletkezik, elmúlik, változik nyugtalanul, mint az álom. Káprázat a sok szellem, kísértet, démon, mert mindegyik csak a lélek képzeletének szülötte. Káprázat még az istenek serege is. Egyetlen valóság van, egyetlen létező: a lélek.*”⁸ Isten azt akarja, hogy egyedi legyek, pontosabban szólva, hogy BENNE legyek egyedi. Mit értek ez alatt?

Az ember csak azt képes látni, csak azzal képes kapcsolatba kerülni, ami önmagában is megtalálható (ez a filozófiai feltételezésem). Ez a feltevés amúgy nem új gondolat a filozófiában, már az ókori preszókratikus filozófia is ismerte. „*Csak a hasonló ismerheti meg a hasonlót.*”⁹ Ezt tovább gondolva tehát én például azért születtem ebbe a világba, és azért ismerem a környező embereket, mert mindenkinben megtalálható valami olyan közös, ami bennem is megvan. Tehát a körülöttem álló világban van egy csomó minden, ami bennem is jelen van, másképp nem találkozhattunk volna, nem lenne lehetséges, hogy lássam azt, amit látok, mert csak azt látom, ami bennem is jelen van. Két olyan szubsztancia, amikben nincs semmi közös, amik minden szempontból más minőségűek, azok nem fognak kapcsolatba kerülni egymással, hiszen teljesen másfajta érzékelésük van, más dimenziókban vannak, nincs közös pontjuk.

Isten azt akarja, hogy ne a sokaságot, ne a körülöttem álló világot kövessem, hanem azt, hogy mindentől elszakadva csak rá hallgassak. Ez a fentiek értelmében azt jelenti, hogy valójában önmagamtól kell elszakadnom, hiszen az a világ, amit én körülöttem állónak ismerek, az az önmagam hasonmása, kivetülése, amitől nekem el kell szakadnom, és egyedivé kell válnom Istenben. Ez

⁸ Tibeti misztériumok, Hamvas Béla fordítása, Pesti Szalon Könyvkiadó, 1990; – 6.o.

⁹ Ez az antik ismeretelméleti elv első megfogalmazásában Empedoklésznál található meg. Alkalmazza azonban Platón is a Timaiosban és Arisztotelész is [A lélekről I. 2. 404 B.]. – Forrás: [3]

azt jelenti, hogy elszakadok a maya fátylától, az illúzióktól, és hogy Isten azt fogja erősíteni bennem, ami belőlem hiányzik. Mert ha a világot követem, akkor a jelenvaló önmagamot követem, az egómat követem, azt erősítem, ami már eleve bennem van. És ezzel önmagam rabságát erősítem. Nem fogok tudni megváltozni, kiszabadulni. Nekem egyedivé kell válnom, ami azt jelenti – ismétlem –, hogy el kell szakadnom a korszellemtől, a hiedelmektől, a maya fátylától, attól, amiben mindenki hisz, és egyedül Istennek kell átadnom magamat, és ő olyat fog adni belém, ami ebben a világban nincsen meg, vagy pontosabban, amit én nem látok még ebben a világban, azaz ő meg fog engem változtatni, fejleszteni fog, a teljesség felé vezet, azt erősíti, ami bennem hiányzik. Ezzel pedig véget ér a komfortos élet, szembekerülök mindennel, amit eddig körülöttem álló világnak hittem, és ugyanakkor közben megismerek új világokat, mert amit Isten belém tölt, azt el fogom kezdeni látni körülöttem is. Tehát elkezdek megismerni új dolgokat, és közben szembe kerülök önmagammal, meg kell küzdenem az egómmal és látszólag az egész világgal, és így fogok tudni kiszabadulni, így fogok tudni továbblépni, fejlődni, a rabságtól megszabadulni.

Ezt akarja Isten, ezért fakadt ki Jézus, ahogy fent már idéztem, mert Isten nem sallangokat beszélt, ő azért használt néha ilyen erős szavakat, mert fel akar rázni minket, mert ő tudja, hogy ez lehetséges az ember számára, és nagyon bosszantó, amikor látjuk, hogy valaki mire lenne képes, de nem teszi, és ez főleg bosszantó, amikor ez a valaki a szerettünk, gyermekünk. Ezekből is látható, hogy Jézus ténylegesen ki akar minket szabadítani!

Jaj, de ki az, aki képes volt meghallani őt? Nagyon kevesen, vagy hát pontosabban nem nagyon tudjuk, hogy kik, reméljük, többen, mint ami látható.

Sajnos azonban már a Jézus előtt élő filozófus, Platón is leírta, hogy aki a rabokat ki akarja szabadítani, azt a rabok megtámad-

ják és megölik. Mintegy megjósolja a Megváltó halálát: „S ha valaki aztán megpróbálná a többieket feloldozni s felvezetni, s ezt valamiképpen kézre keríthetnék és megölhetnék, nem ölnék-e meg?”¹⁰

Persze – ahogy azt már feljebb jeleztem – a világi dolgoktól, avagy saját magamtól való elszakadás gondolata végig kíséri a kereszténység történetét is. Egy kiragadott példa erre Eckhart Mester írásai. „Én azonban úgy vélem, hogy még a szeretetnél is előbbrevaló, hogy leváljak a világról. Először is azért, mert a szeretetben a legfőbb jó éppen az, hogy arra kényszerít engem, hogy Istent szeressem, míg ha leválok a világról, Isten kényszerül szeretni engem. És annál, hogy Istenhez kényszerüljek, többre való, ha Istent kényszerítem magamhoz. Éspedig azért, mert Isten mélyebben tud áthatni engem és tökéletesebben tud egyesülni velem, mint ahogy én tudnék egyesülni Istennel. S hogy pedig a világról való leválás Istent énhozzám kényszeríti, ezt azzal bizonyítom: Minden létező a maga legsajátabb, természetes helyére törekszik. Isten legsajátabb, természetes helye pedig az egység, a színtisztaság: és ezek éppen abból adódnak, hogy leválok a világról. Így azután Istennek szükségképpen oda kell adnia magát a világról levált szívnek.”¹¹

Példaként hozhatom még az egyháztanító Avilai Szent Terézt, akitől sokat idézik a következő 3 szót: „Solo Dios basta”. Magyarul: „Isten egyedül elég”, legalábbis így szokták fordítani. Ez lényegében azt jelenti, hogy ha Isten a tiéd, a szívedbe fogadtad őt, az ő akarata szerint élsz, akkor minden a tiéd, semmid nem hiányzik, boldog vagy, tehát Isten egyedül elég. Azonban, ha ezt a három szót ugyanabban a sorrendben írom le, ahogy Teréz is írta: „egyedül Isten elég”, akkor az egyrészt jelenti ugyanazt, amit már az előbb leírtam, másrészt viszont többletjelentése is van, mert hangsúlyt kap a sor elejére kerülő „egyedül” szó, azaz

¹⁰ Platón: Állam, Hetedik könyv, Barlanghasonlat, II., Forrás: [4]

¹¹ Eckhart Mester, Leválni a világról, Forrás: [5]

kicsit olyan, mintha azt mondanám: „csak egyedül Isten elég, semmi más”. Teréz gondolatait ismerve ez is benne van ebben a pár szóban, azaz hiába jó módú valaki, és van meg mindene földi szemmel, mégsem lesz elég neki semmi, mert csak egyedül Isten elég, ő viszont valóban egyedül elég. Ennek a megélése pedig csak úgy lehetséges, ha kiüresítem a szívem, és hagyom, hogy Isten töltsen azt tele. Ide illik Thomas Merton következő szavai: *„(Isten) szeretete nem békélhet meg abban a lélekben, amelyik beéri a kevéssel. Mert aki kevéssel beéri, az továbbra is szükségét fog szenvedni.”*¹² Tehát ne békéljünk meg semmivel, ami nem egyedül Isten, mert Istenen kívül semmi nincs, ami ne lenne valamiképpen hiányos és szükségét szenvedő. Egyedül Isten elég. A jelen írás címe, hogy elszakadni és rátalálni önmagamra, valójában nem teljesen helytálló, mert itt látszólagos ellentéteket lehet felfedezni, és a szavak nem megfelelőek ahhoz, hogy korrekten fejezzem ki magam. Egyrészt amint feljebb írtam, el kell szakadnom önmagamtól, ami a világtól való elszakadás párhuzama. Másrészt önmagamra kell találnom, ami az illúzióktól mentes önmagam, a tékozló fiú, úgy amint van, mindenféle sallangoktól mentesen. Ez az önmagamra találás csak akkor lehetséges, ha a homályt adó maya fátylát már elsodortam, a világtól már elszakadtam, és ebben az állapotban Isten végtelenjére kinyitottam magam. Rátalálni a valódi önmagamra párhuzamban áll az Istenre való rátalálással. Hiszen Isten gyermekei vagyunk, így hát nem ismerhetem magamat, ha nem ismerem meg őt. Tehát a paradoxon így oldható fel: el kell szakadnom a világi önmagamtól, és rá kell találnom az isteni önmagamra. Jézus szavaival: *„Aki hozzám jön és nem gyűlöli atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, testvéreit és nővéreit, sőt önmagát is, nem lehet az én tanítványom.”*¹³ Illetve: *„Legyenek mindnyájan egyek. Amint te,*

¹² Thomas Merton: Senki sem sziget, 14. fejezet: A szél ott fúj, ahol akar, Forrás: [6]

¹³ Lk14,26

Atyám, bennem vagy és én tebenned, úgy legyenek egyik ők is mibennünk”¹⁴

Segíts Istenem, hogy eljussak legalább addig, hogy a fent leírt gondolat ne csak egy távoli halvány elmélet legyen, hanem egy megvalósított tanúságtétel!

Irodalomjegyzék:

- Tibeti misztériumok, Hamvas Béla fordítása, Pesti Szalon Könyvkiadó, 1990
- Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás
- Füsti-Molnár Szilveszter: „Csak a hasonló ismerheti meg a hasonlót” - Ágoston illumináció tana mint a megismerés legmagasabb formája
- http://mmi.elte.hu/szabadbolcseszlet/mmi.elte.hu/szabadbolcseszlet/mediatar/bevezetes_a_gorog_bolcseletbe/platon_barlanghasonlat.html (Megtekintve: 2020.04.12.)
- <http://www.tradicio.org/kaivalya.pdf>
- <http://sasgondolat.blogspot.com/2012/10/a-szel-ott-fuj-ahol-akar-ii.htm>

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és az <https://isten-az-egyetlen-re-menyunk.eoldal.hu> is olvashatók.

¹⁴ Jn17,21

Marton Janka

Szűzanya jelenések Zeitoun-ban

*„...hol már ember nem segíthet,
a Te erőd nem törik meg...”*

A hagyomány szerint 1918-ban Egyiptomban Ibrahim Khalil, egy vagyonos ortodox kopt hívő álmot látott, melyben meglátogatta Szűzanya. Azt kérte tőle, hogy földjét adja át egy kopt templom építésére, az Ő tiszteletére, cserébe ötven év múlva áldás kíséri e földet. Bár Khalil hamarosan meghalt, fia tovább vitte ígéretét, és nem is fogadta el a helyi hívők adományát, hanem saját költségén hat év alatt felépíttette a templomot a konstantinápolyi Hagia Sophia mintájára, a mai Kairó Zeitoun nevezetű városrészn.

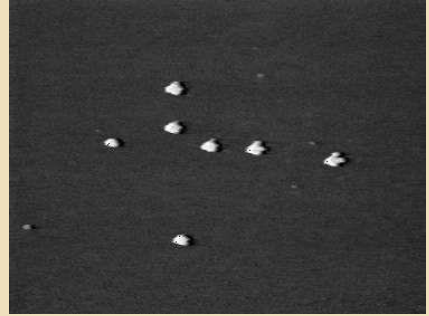
Ötven év múlva, 1968-ban, április 2-dikán este fél kilenc körül a templommal szemben dolgozó muszlim munkások ijedten vettek észre egy fehér ruhás nőt a dóm tetején. Azt gondolták, lekészül vetni magát a kupolák magasságából, rákiáltottak, s hívták is a rendészetet. Közelebb érve azonban látták, hogy nem ember, de egy emberi formájú, féhéren ragyogó, szubtilis női alak az, térdet hajt a dóm tetején lévő kereszt előtt, majd feláll. Ekkor már többen kiáltották: „A Szűzanya!”

Ezután három éven keresztül, 1971. május 29-dikéig rendszeresen megjelent a fénylő női alak, Szűz Mária a templomnál, nemsokára több százan, ezren várták éjjelente.

- A szemtanúk szerint megjelenése változó volt: valamikor az ikonok Szűzanya ábrázolásához nagyon hasonló formában jelent meg, máskor fényes sziluettként, lágy fehér vagy kékes fényben, vagy szinte foszforeszkálva. Volt, hogy dicsfény övezte, volt, hogy fényes felhő kísérte, fején olykor ragyogó korona, ruháját sokszor mintha lengette volna a szél. Volt, hogy a gyermek Jézust tartotta karjában, általában a kupolák között suhant, de megjelent a templom körüli pálmafáknál is, máskor mintha lehajolt volna a tömeg felé, áldó mozdulatot tett vagy fénysugarak áradtak belőle, többször meghajolt a templomon lévő kereszt előtt. Egyes beszámolók szerint olykor mintha egy fényes ajtó nyílt volna és azon keresztül átlépve tűnt el, máskor csak elhalványodott.
- A jelenés olykor pár perces volt, máskor több órán keresztül tartott.

- Volt, hogy egymás utáni napokon jelent meg, de volt, hogy több napot kellett várni a következőre, majd a második évtől már ritkultak a jelenések.
- A jelenlévők többször jellegzetes illatot éreztek.
- Szűzanya e jelenések alatt soha nem szólt, szavakba öntött üzenet nem hangzott el.
- Különös jelenségek tűntek még fel ez idő alatt: hullócsillagok, fényes gömbök és galambhoz hasonlító fényes alakok, ám ezeknek a „szárnya” nem mozgott, mégis mozogtak; általában 2, 7 vagy 12 volt látható belőlük, többször kereszt alakot formáztak. Olykor Szűz Mária alakjának feltűnése nélkül, külön is láttatták magukat.

Nekem különösen tetszik ez a variábilissága a jelenéseknek. Van benne Szűzanya részéről egy játékosság, megfoghatatlan mégis egyértelmű a jelenléte, megdöbbenti a szemtanúkat mégis behatárolhatatlan marad, lehengerlő mégis lágy, szertefoszló. Nem tudod megjósolni, mi fog történni, hogyan, nem tudod elkapni, de

földöntúli módon ő ragad meg téged. Olyan történelmi időkben, melyekre a háborúskodás, származási megkülönböztetés és békétlenség jellemző, a jelenéseket várva kü-

lönböző származású és mindenféle hitű ember gyűlt össze. Muszlimok és keresztények vártak ugyanarra és csodálták ugyanazt.

Egymás mellett hangoztak a kopt himnuszok és recitációk a Koránból. A jelenlegi pápa gyakran hangsúlyozza, hogy Szűz Mária közös pont a katolikus és iszlám vallásban, de azért ne feledjük a fontos tény: a muzulmánok azért tisztelik, mert egy próféta szentéletű anyja, a katolikusok számára azonban Isten Fia szülője. Semmikép nem moshatjuk össze a kettőt! Nem kicsinyíthetjük le Jézust! Tehát kihangsúlyozva a különbség jelentőségét, azért döbbsen láthatjuk, ahogy Szűzanya jelenése mindkét vallás híveiben egyformán mozdította meg a csodálatot, Istenszerepetet, áhítatot és tudott győzni az ellenségeskedések fölött. Szűzanya néha mintha kezében pálmaágot vagy olajágot tartott volna, ami érdekes párhuzam a helyszínnel, mivel Zeitoun jelentése „olajfa” - a béke szimbóluma. Talán ha a politikai és vallási vezetők nem az egymásra ugrásra manipulálnák az embereket saját érdekeik mentén, akkor ez a másik oldala az embereknek könnyebben kerekedne felül. Szűzanya egy haraggal teli világban lágy, földöntúli fénnel a szívekig hatolva keltette fel a béke utáni vágyat emberek ezreiben, kihozva belőlük a sóvárgást a transzcendens létre, megmutatva, hogy ez is ott él az emberi lényben, s hatására a felszínre tört. Bár a legnagyobb csoda szerintem ez, a helyszínen vagy a jelenések hatására számos egyéb csoda is történt.

Az első szemtanúk egyike Farouk Atwa volt, akinek a jelenés legelső éjjelét követő nap be kellett mennie a kórházba, mivel elüszkösödött ujját amputálásra jegyezték elő. Keze be volt kötözve s mikor a tervezett műtét előtt a kötést leszedték: az ujjá ép volt. Ez volt az első csoda a jelenés helyszínén, melyet azután sok csoda követett. Ezeknek kivizsgálására és dokumentálásra egy hét fős tudósokból, orvosokból álló bizottságot hoztak létre. Egy rákos beteg gyógyulását a saját orvosa jegyezte le: a beteget két éve operálta s a friss kivizsgálás rosszindulatú tumor kiújulását mutatta, viszont az újabb műtétet a beteg megtagadta. Ám két

hétre rá, miután ő is tanúja volt a jelenéseknek, visszatért – orvosa megvizsgálta s megállapította, hogy a tumor teljesen eltűnt. Parálisisben szenvedők váltak újra egészségessé, szemproblémákkal küzdők látókká, egy tizenkét éves kisfiú pedig, aki, miközben édesanyjával utazott Zeitoun felé, és beesett a vonat alá, arról számolt be, hogy a Szent Szűz óvta meg és emelte ki a sínek közül. „Így nyerte vissza látását és hallását a húsz éves Madiha Mohamed Sahid, akit két mohamedán bátyja vitt a templom elé 1968. június 4-én, miután több specialista visszautasította kezelését, mert reménytelen esetnek tartották. Mindhárman megkérték a kopt papot is, hogy könyörögjön velük együtt a gyógyulásért. Madiha ezután hirtelen meglátta a Szent Szület, és ugyanakkor meglepetten felkiáltott: ‘Ó a Szent Szűz!’ Ez a csoda is sokakban megerősítette a hitet, ami később életmódjukban is megnyilvánult.”¹⁵

Mivel az első jelenéseket követően nagyon sok ember gyűlt össze éjjelente a dóm előtt, az egyházaknak és a hatóságoknak is sok teendője lett, a szervezés mellett (pl. közlekedés, étkeztetés, te-reprende-zés, akár épületek lebontásával) hamar elkezdődtek a kivizsgálások is. A rendőrség a jelenések kezdetén többször lekapcsoltatott a környéken minden fényforrást, később pedig teljes áramszünetet generáltak a környéken. Sok mérföldes körzetben a hivatalos szervek minden lehetőséget megvizsgáltak, mesterséges forrását keresve a jelenségnek, de nem találtak. (Jelenleg az intereneten a témában nem sok képet találunk, s annak ellenére, hogy filmfelvételek is készültek és a helyi TV is közvetített jelenést, körülbelül ugyanaz a tizenöt fotó váltakozik minden cikkben, ugyanakkor sok korabeli szemtanú leírása olvasható, melyben a jelenések variabilitása részletesen kifejtésre kerül, ezek szerint Szűzanya alakja nagyon sokféleképpen tűnt fel, nem olyan volt, mint egy újra meg újra levetített kép vagy film.) A jelenést Egyiptom akkori köztársasági elnöke, Gamal Abden-

¹⁵ <http://www.tengernekcillaga.hu/%21dokumentumok/TengernekCsillaga/TCs06-1.pdf>

Nasszer is látta. A hivatalos kivizsgálás eredményeként az egyiptomi állam hivatalos közleményben elismerte a jelenséget Szűz Mária megkérdőjelezhetetlen jelenéseként! A kopt ortodox egyház akkori feje, VI. Cirill is vizsgálóbizottságot hozott létre, alapos kivizsgálást és jelentést kérve, s azután 1968 májusában ő is hivatalosan hitelesnek ismerte el a történeteket. Katolikus nővérek és jezsuiták is küldtek beszámolót VI. Pál pápának, melyben a hitelességről fejtik ki meggyőződésüket. A világ számos részéről érkeztek tudósok és szkeptikusok is, sokan megtértek, mások nem, de kétséget támasztóan ők sem tudtak eltérő bizonyítékot hozni. A csodák a jelenéseket követően is folytatódtak és 1976-ban a dóm mellett egy hatalmas katedrális kezdett el épülni a továbbra is özönlő zarándokok befogadására.

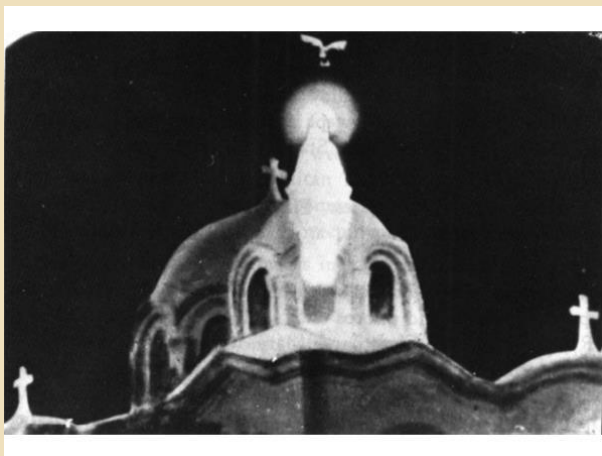
Bizonyára nem véletlen, hogy Egyiptomban, ahol annyi erőszakos támadás éri, oly sok életet követelve a keresztényeket, a zeitoun-i után még több más elismert jelenés is történt az elmúlt évtizedekben: megerősítve a hívőket és talán bízhatunk benne, hogy meglágyítottak sok olyan szívet is, akik nem keresztények. Nem tudhatjuk, hogy mennyi támadást hiúsíthatott ez meg...

- „1983-ban Kairó egy másik külvárosában., Shoubrában, a Szent Domján templom fölött többször látták sok ezren a fény ragyogásába öltözött Szent Szüzet. III. Sheonuda, a kopt Egyház feje hitelesnek ismerte el ezt a jelenést.”¹⁶
- 2000 augusztusától két hétig a zeitouni jelenéshez nagyon hasonló Szűz Mária jelenések tűntek fel egy Nílus menti városban, Assuitban, a Szent Márk templom felett, a jelenés módja és az illat, mely kísérte is hasonló volt, majd 2001 januárjáig még különös fényjelenségek követték.
- 2009. decemberében a Gíza kormányzóságbeli Warraq al-Hadarban egy kávézóban ülő muszlim, Hamada Mohamed lett figyelmes a szemben lévő templomból áradó fényre,

¹⁶ <http://jelenesek.freeweb.hu/zeitun.html>

majd egy női alakot pillantott meg a templom egyik kupolája felett. A jelenésről számos felétel készült, mobiltelefonokkal is, több ezer ember volt tanúja.¹⁷

Olvasva e jelenésekről, nézve a képeket és videókat elgondolkodtam, hogy a fentiekén kívül mit üzen most, időben és térben távolabb lévőnek Szűzanya e jelenésekkel. Egyrészt látom az óriási Isteni gondviselést, ami soha nem hagyja el az embereket, a modern időkben sem, azokon a helyeken, ahol a legnagyobb szükség

van rá, ahol a keresztények mellett nagyon is szükséges a kiállítás, gondoskodik róla, hogy szeretete és jelenlétére emlékeztessen. Tudom, hogy neki semmibe sem kerül ilyen

csodát tenni, úgy jelenik meg, ahogy akar, de még itt is tiszteletben van tartva az emberek szabad akarata, bár megdöbbenően sokáig, sok ezren szemlélhették a ragyogó jelenséget, mégis szubtilis volt, erőteljes, de nem annyira direkt, hogy ne hagyjon választási lehetőséget. Elgondolkodtató, *hogy szóbeli üzenetet nem adott, itt nem szólított meg látnokokat, akik tovább adják szavait* – arra készítet ezzel minket, hogy belül hagyjuk, a lelkünkben megszólalni, s hallgatni, mit mond személyesen nekünk...

Másrészt figyelmeztet arra, hogy minden nehéz helyzetből Isten szeretete a kiút. *„A Fájdalmas Anya nem keseredett el a kereszt alatt sem Isten, sem emberek ellen. Hite s szeretete nem volt puha és érzelgős, mely csak jó időben tart ki, hanem ellenkezőleg hű s kitartó érzület volt az; azért aztán ki is tartotta a kereszt*

¹⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=0GOg1DiCHEk&list=PL6EBC378E778FDBE3>

nagy megpróbáltatásait. Hite a sötétben el nem homályosult, hanem világított, s szeretete az őt körülvevő kegyetlenségben nem változott el szeretetlenséggé, hanem melegítette elborult szívét. Ez a két kísértés szokta megkörtékezní az ember szívét.”¹⁸ Főleg, mióta gyermekem van, sokszor elgondolkozok rajta, hogy Szűzának mennyire nemes a lelke, hogy miután az emberiség kegyetlen módon megölte a fiát, sőt lélekben ma is megteszi minden nap, Ő mégsem utálja meg ezt a létformát, sőt folyamatosan eszköze Istennek abban, hogy minél több lélek hazataláljon. Csak sejthetem, Szűzanya mit élhetett át a kereszt alatt, szörnyű fájdalom lehetett és a sötétség óriási csapása, s Ő mégis kitartott Isten és emberszeretben egyaránt – így az Ő jelenése valóban a győzelemre emlékeztet és győzelemre biztat minden negatív történés, fájdalom, az életünk bármilyen nehézsége felett. Ha az a végtelen és kifogyhatatlan, mindenek felett álló Isteni fény valóban él bennünk, melyre Szűzanya jelenései is emlékeztetnek, akkor győzhetünk nemcsak a nehézségek, hanem legfőképp önmagunk felett, az ego felett, mely minden fájdalom forrása is. S ha elgyengülünk, elfáradunk, egy végtelenül jó Anya ad Isten erejét ragyogva újra meg újra erőt és biztatást!

Főbb források:

A jelenés története: http://www.miraclehunter.com/marian_apparitions/approved_apparitions/zeitun/OLMVE.pdf

<http://www.divinemysteries.info/our-lady-of-light-zeitoun-egypt-1968-1971/>

Linkgyűjtemény: <http://www.zeitun-eg.net/zeitngal.htm>

Szemtanúk elbeszélése: <https://www.youtube.com/watch?v=tVU8bhbQInw>

A cikk írója: Marton Janka, az ELTE tanítóképző karán vizuális nevelés szakon művészettörténet tárgyban diplomázott Krisztus-ábrázolásokból. Eddig rövid írásai jelentek meg az AQUILA Magazinban és a Túllépés korábbi számaiban. 25 éve az AQUILA közösség tagja.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke

Honlap: www.aquilapart.hu

E-mail: varga.marta@aqp.hu

Telefon: +36 20 – 327-47-93

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Bankszámlaszám:

UNI-CREDIT bank

10918001-00000038-58540003

Fő- és felelős szerkesztő:

Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke

Főszerkesztő helyettes:

Szeibert Márton AQP média elnöke

Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:

Nagy Varga Katalin, lektor

Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor

Marton Janka, lektor, korrektor

Pável Ágnes lektor

Mészáros Gabriella, korrektor

Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor

Rizmayer Péter, lektor, korrektor